

ÍNDEX

Pròleg.....	9
Introducció.....	13
En record de l'àvia.....	17
Fes bondat!.....	19
Nen o nena?.....	23
Jo no serveixo per cosir!.....	29
La mort de l'àvia.....	33
Tot fent dissabte.....	37
A veure si serveixo per fer d'àvia!.....	39
La culpa la té el manxaire!.....	43
Que busques <i>nòvio</i> ?.....	47
Dir no.....	51
Tinc por!.....	57
On anirem a parar?.....	61
L'agulla de cap.....	65
La mala memòria.....	69
La televisió.....	73
Moltes gràcies per la teva rebequeria!.....	77
A dalt d'una muntanyeta.....	81
La Cris “no m'està”.....	83
“El profe em té mania”.....	87
La sinceritat.....	91
Les maneres sí que importen!.....	95
Avis escatològics?.....	101
Assumir el paper d'àvia.....	105
Els set pecats capitals.....	109
1. D'on vénen els nens?.....	111
2. Si sobra menjar, val més que el deixis que no pas que t'engreixis.....	117

3. Mentre hi hagi rucs, n'hi haurà que aniran a cavall.....	121
4. Totes li ponen.....	125
5. Tant tens, tant vals.....	129
6. Si coves rancors, tu mateix enfondiràs la ferida oberta.....	133
7. Contra supèrbia, humilitat.....	139
Avis, “analfabets virtuals”?.....	143
Por al món virtual?.....	145
L'entremaliadura de la suplantació.....	147
“Paraula i pedra solta, no tenen volta”.....	149
<i>Sexting</i>	153
<i>Cutting</i>	157
Ciberconvivència.....	161
Les “e-maneres” també ens importen.....	165
Memòria externa.....	171
Quadern de bitàcola.....	175
Dilluns.....	175
Dimarts.....	176
Dimecres.....	180
Dijous.....	182
Divendres.....	186
Dissabte.....	192
Diumenge.....	194

PRÒLEG

La lectura que ens proposa la Roser, en aquesta obra, va més enllà d'unes memòries o unes reflexions per oferir-nos, de manera magistral, la perspectiva dels diferents moments del seu procés vital i de creixement i el de les persones que ens presenta i amb les quals comparteix un debat molt interessant.

A partir de la pròpia experiència, relacionant-la amb els diferents punts de vista d'un col·lectiu d'avis i àvies, assumint el complex repte de revisar idees i vivències amb una equilibrada dosi d'enyorança, sense magnificar el passat, amb claredat i serenitat, reformula la seva perspectiva amb relació a la societat en la qual han de viure les seves nétes i els seus néts.

No són, doncs, unes memòries, que ja estarien bé; no és sols una reflexió acurada i compartida amb aquest grup selecte d'avis i àvies propers amb qui ha intercanviat experiències, sinó que és una mirada plena de tendresa vers la societat que va acompanyar la seva infantesa establint una relació madura, en certa manera crítica, entre el passat viscut i la societat actual tot projectant aquesta mirada cap a un futur hipotètic que és el de la possible societat en la qual viurà, concretament, la seva néta.

Reviu uns fets, alguns dels quals són impossibles de reproduir, o altres situacions eternes perquè són pròpies de la infantesa de tots els mons i les reinterpreta amb una mirada tendra i plena de sentit alhora que anticipa el que podran ser les relacions de futur.

Recull i sap endreçar i organitzar els diferents punts de vista d'aquest grup interlocutor, d'àvies i avis amb més experiència en aquest camí de l'"avietat", fet que la

porta a preveure el que es podrà trobar, personalment, en aquest llarg camí de ser àvia en uns temps canviant.

Analitza aspectes formals, a vegades massa oblidats, la tecnologia amb els canvis de models de relació i comunicació, i temes més profunds respecte del que és l'afecte i les relacions entre generacions, i es planteja dubtes, desestima, clarament, alguns aspectes del bagatge personal revisant l'educació rebuda i busca nous camins per fer possible un present apropiat a la seva néta.

La Roser, amb la seva expertesa, ha sabut incorporar, en el marc d'aquest diàleg entre iguals però que han viscut experiències molt variades, diferents punts de vista, diferents experiències, per mostrar-nos una visió àmplia i definir els seus pensaments i el seu posicionament en un procés necessari per arribar a conclusions personals.

Fa camí i no oblida el camí fet; omple d'idees i reflexions per retrobar, amb amabilitat i afecte, el que ha rebut. Omple de sentit i tendresa el propi imaginari tot pensant què caldrà fer amb aquestes criatures perquè puguin gaudir del món futur i posa a la disposició de la seva néta la seva maduresa i expertesa de persona que ha viscut, per donar sentit a moltes situacions que sovint ens passen desaperebudes.

Ressalta els aspectes que per ella són importants i que per la rapidesa dels temps actuals poden no tenir el lloc apropiat i, per això, busca la millor forma de comunicar el valor que ella els dóna, encara que no pretén alligonar ni fer una anàlisi alarmista, per reproduir el que ha viscut, sinó que fa la seva proposta amb una mirada àmplia, genèrica i optimista.

A tall de reflexió i síntesi, incorpora, amb honestat, aquesta diversitat de mirades, fet que confereix a la seva aportació un valor extraordinari. En aquest procés no hi ha un afany adoctrinador o apocalíptic de qui no paeix el passat o qui no arriba a comprendre que el món, des que és món, és una successió de canvis i de situacions que sovint varien d'aspecte però no tant de fons.

Aquest tresor que ofereix la Roser, per a la seva néta, per a les noves generacions i evidentment també per als avis coetanis d'ella, posa en evidència el sentit de la veu de les generacions, de la història propera, de la cultura viscuda, més enllà dels contes i històries fantàstiques, perquè la pròpia història té més sentit en el moment en el qual forma part de la realitat i cal transmetre-la de manera afectuosa perquè és el fonament de la identitat familiar i forma part del bagatge personal.

Sols ella, l'àvia, i en general avis i àvies poden transmetre aquest bagatge i obviar-lo o minimitzar-lo és una privació i una agressió cap les criatures ja que és el seu referent i forma part de les seves arrels.

La imatge que la Roser dóna de l'àvia i dels avis, plena de vitalitat, de la seva adaptació al món actual i la seva experiència, ofereix una visió de què és aquesta generació a la qual actualment no es troba la manera de nomenar-la amb un qualificatiu clar: tercera edat o quarta edat, generació analògica, grup passiu, generació desco-neixedora del món actual, ignorant (perquè no domina alguns recursos tecnològics)..., i reforça la idea de la necessitat de retrobar la valorització d'aquesta generació més enllà de recuperar la cuina de l'àvia: l'experiència en les relacions personals i amb els infants, i comprendre i reconèixer, sobretot, la maduresa, el coneixement i el lloc que correspon a la societat.

M. Jesús COMELLAS I CARBÓ

Doctora en psicologia
Departament de Pedagogia Aplicada
Universitat Autònoma de Barcelona

INTRODUCCIÓ

El dia que vaig fer saber als amics que havia nascut la meva primera néta, tots em van donar la benvinguda al club a la seva manera.

La Teresa, que abans de la jubilació havia estat mestra, ho va fer amb aquest avís:

—Prepara't, perquè els néts, amb les seves preguntes innocents, posen a prova l'habilitat de construir ponts entre les coses apreses en el passat i les que intueixes que serviran en el futur.

La Marie, una àvia molt dinàmica i compromesa, que porta tatuat un A-16 al braç esquerre com a evidència indeleble d'haver estat presonera en un camp de concentració, em va explicar que durant molt de temps s'havia vestit amb mitja màniga perquè ningú no li veiés la marca i que va ser quan la seva néta es va tatuar el melic que es va decidir a ensenyar el braç i a fer-se activista.

—La joventut no en sap res d'aquests altres tatuatges de la vergonya i dels horrors —em va dir—. I tot seguit afegí:

Cal que els avis donem estabilitat emocional als nostres néts, tot vetllant perquè no oblidin fàcilment els errors del passat i fent de fre perquè atrocitats com les guerres mai més no puguin repetir-se.

Sense gairebé deixar-la acabar, va sortir el Cisquet i em va aconsellar que em deixés d'històries i em limités a gaudir de la meva néta, sense voler incidir en el seu procés d'aprendre a volar.

—I, si vols posar-hi cullerada — va afegir en Marcel— comença a desaprendre tot allò que no serveixi de res de la nostra educació, amb una mirada més pausada

que quan érem joves i tot valorant urgències i necessitats amb perspectiva vital.

El Manel, més agre perquè, segons sembla, viu molt malament el paper d'avi, va deixar anar:

—A veure com ho paeixes això de sentir-te padrina i de compartir llençols amb un avi.

La Mercè, la parella sentimental del Manel, el va renyar de seguida:

—Mira que n'ets!

I a manera de disculpa va afegir:

—El Manel no és gaire canaller i, a més, —ell que es conserva tan bé! — tem que l'avietat li tregui encant davant dones més joves.

Finalment, deixant de banda el to irònic, va concloure:

—Certament, ser avi vol dir envellir, però també et proporciona la certesa que la vida continua, que depassarà la teva mort.

La darrera a aconsellar-me fou la Rosa, àvia de set nens i que sap encarar el pas del temps de manera molt positiva:

—I sobretot, no et deixis arrabassar la teva pròpia independència. Recorda que tens dret a gaudir del teu espai vital i de disposar del teu temps, no caiguis en el parany d'esdevenir una àvia-cangur de forma permanent.

Els meus companys em van regalar un pitet i vaig estar completament d'acord amb ells que “padrinejar” rima amb *bavejar*: què es pot fer, si no, en experimentar un reactiu que mobilitza tots els teus ressorts interiors?

Quan em vaig quedar sola, em vaig veure tal com era: una àvia en bolquers, amb un munt de coses per aprendre i desaprendre i un únic desig clar: que la nena que acabava d'obrir els ulls a la vida fos una bona persona i que sabés atrapar la papallona de la felicitat no només a la primavera.

Després d'aquest primer esclat de tendresa que em va fer replantejar la concepció i el sentit de la vida, em vaig anguniejar de valent: no era com quan vaig saber que estava embarassada per primer cop, però sí semblant

a quan preparava la rebuda a casa d'una visita important. De sobte, vaig veure el meu món interior com unes golfes plenes de cassigalls, havia de fer dissabte a fons, calia posar-hi ordre per poder utilitzar les coses valuoses que hi havia anat atresorant i llençar les que no servien per a res o havien quedat antiquades.

Les pàgines que segueixen són la conseqüència de la benvinguda al club d'avis que em feren els meus amics. M'he decidit a escriure-les perquè, si cap lector s'hi troba identificat, sàpiga que no està sol al col·lectiu d'avis en bolquers.

EN RECORD DE L'ÀVIA

FES BONDAT!

No sé si tothom acostuma a reproduir en el paper d'àvia el que ha viscut a la seva infantesa, el que sí puc afirmar és que la meva néta ha despertat un munt de vivències infantils que pensava que estaven definitivament adormides i que m'ha retornat el record enteranyinat de la meua relació amb els avis.

També la meua àvia, quan es va estrenar en l'ofici, devia tenir clara la importància de forjar una bona persona, perquè, sens dubte, la frase que em va repetir més vegades de petita va ser: porta't bé, creu el papa i la mama. En el meu despertar al significat de les paraules vaig identificar "fer bondat" amb creure i obeir, sense ser capaç d'esbrinar si obeïa el que em manaven els pares perquè creia en ells o si em fiava d'ells perquè em manaven el que més em convenia.

Més endavant, quan vaig arribar a l'edat de qüestionar-ho tot, amb la valentia que dona l'espontaneïtat, vaig preguntar-li directament:

—Àvia, què vol dir ser bona nena?

En aquesta nova etapa, amb una aparent seguretat, d'aquella amb la qual es maquilla tota inseguretat, en un to gairebé dogmàtic que no li esqueia gens, em va contestar:

—Hi ha tres senderols que porten pel camí de la bondat. Primer. No enfadar-se. Segon. No fer enfadar. Tercer. Si, malgrat tot, algú s'enfada, intervenir perquè es facin les paus.

Quan li vaig donar per resposta un silenci impregnat de curiositat, com si volgués copsar amb els seus ulls tot el camp semàntic del verb *enfadar-se*, em va explicar:

—Si un s'enfada per tot, normalment diem que té la pell molt fina; però realment no fa res més que demostrar

que no sap posar-se en la de l'altre: si un pare renya, si un mestre castiga, si un amic fa un retret, abans d'enutjar-nos, hauríem de provar d'entendre què persegueixen el reny, el càstig i el retret; potser descobriríem que ens estimen.

—Ah! —Vaig assentir.

—El segon viarany, el de procurar no fer enutjar ningú, et porta al convenciment que els galons de l'afecte, l'amistat i la lleialtat resten, consolen i no es desdauren fàcilment.

Com que no estava segura que ho hagués copsat del tot, va afegir:

—Per exemple, quan sentis malparlar d'algú sense que ningú digui paraula per defensar-lo, pensa com t'agradaria a tu que algú et donés suport quan es malparla de tu.

Vaig tornar a fer que sí amb el cap i ella va continuar:

—El tercer senderol, el que persegueix que es restauri la pau, t'enseny a soldar desavinences familiars, entre amics o entre veïns, amb el convenciment que hem d'acceptar els altres, malgrat les seves rareses, com ens acceptem a nosaltres, amb les nostres.

En aquell moment segurament només en vaig copsar l'esperit; però la veritat és que durant tota la meua vida he professat una gran admiració a la gent bona i he procurat que tots els meus actes estiguessin il·luminats per aquesta virtut. Però eren altres temps.

Com crear un pont entre el concepte de bondat après i el que intueixo que li servirà a la meua néta en un futur?

Quant al primer consell, creu els pares, reconec que no va ser fins que vaig estrenar maternitat que no vaig poder comprovar que una obediència humanitzadora només s'aconsegueix si et fies de qui et mana. La meua por és:

—Quan li digui a la meua néta “has de creure els pares” sabré transmetre-li aquest doble significat: obeir, no perquè no et queda més remei, sinó perquè t'has de fiar d'ells, que volen el millor per a tu?

Més endavant, quan arribem a l'etapa dels perquès, em servirà el concepte de bondat que em van inculcar?

Darrerament, he estat donant voltes al tema i he arribat a la conclusió que ser bona persona a la nostra societat té un peatge molt car: has de demostrar a cada instant que no et poden ferir fàcilment, que no et deixes trepitjar ni prendre el pèl ni poden maltractar-te o demanar-te més favors que als que manifesten un posat més brusc cap els altres. És evident que, a qui sap construir un escut protector que avisa que a la mínima esquitxarà amb la seva agressivitat, tot li és més fàcil; s'estalvia que li diguin el que pensen d'ell, en confiança i a la cara, precedit, això sí, d'aquella frase exculpatòria “no t'enfadis pel que et diré...”; l'eximeix de figurar a totes les llistes per treure les castanyes del foc; d'estar “in mente” sempre que s'hagi de demanar un favor, que el tros de pastís més petit indefectiblement sigui per a ell.

Si em deixo convèncer per aquesta opinió, sembla que fins i tot a la persona més bona se li ha d'ensenyar a portar un paraigua que la protegeixi de la maldat dels altres o fins i tot a disfressar-se de no tan bona en el cas que vulgui reeixir en els diferents àmbits professionals; perquè té més punts per ser valorat un empresari bo, un polític transparent, un esportista solidari, un concursant a certs programes televisius respectuosos? —em pregunto.

A la borsa de valors de casa nostra, avui, la bondat gairebé no cotitza. Diria més, el concepte “bona persona” aplicat a pares, avis, amics, professors, magistrats, policies, venedors... més aviat resta que suma.

Què li contestaré a la meva néta, quan em preguntí:
—Àvia, què vol dir ser bona nena?

El que he après i he professat durant tota la meva vida, malgrat que tingui un preu tan car a la nostra societat?

Primer m'hauré de posar a prova i, com diu la Teresa, més veterana que jo en l'ofici, caldrà que trobi la resposta actual a les següents qüestions apreses:

Li compensarà, a la meva néta, saber descobrir que darrere una reprimenda, una punició, una crítica sovint s'hi amaga un sentiment d'estimació cap a la seva persona?

Li valdrà la pena cultivar i sotmetre's a valors com l'afecte, el respecte, la fidelitat, l'amistat i la lleialtat per tal de no fer enfadar els altres?

Li servirà que li ensenyi a soldar desavinences familiars, entre amics o entre veïns, amb el convenciment que hem d'acceptar els altres, malgrat les seves extravagàncies, com ens acceptem a nosaltres, amb les nostres?

Li he de transmetre i defensar el pensament de Sòcrates quan afirma: “Si coneixem el bé i les seves excel·lències, ens veurem abocats a practicar-lo, ja que, qui pensa correctament, actua justament”?

En definitiva, he d'ajudar a inculcar-li que al jardí de totes les cases s'hi ha de cultivar la flor de la bondat, aquest pom capaç de fer sentir bé els del teu costat?

NEN O NENA?

Tot remenant el bagul dels records infantils, he recuperat una escena llunyana amb una de les preguntes més primerenques que recordo haver fet a la meua àvia. Era un dia que vàrem visitar un nadó. Tothom el trobava preciós, jo no li sabia veure la bellesa; però no vaig fer cap comentari. El que em va sorprendre més encara fou que ningú no dubtava que fos un nen. De manera que, amb tota la ingenuïtat de la meua curta edat, vaig engaltar-li la pregunta:

—Àvia, com se sap si un nadó és nen o nena?

La meua àvia va reprimir, com va poder, el riure i em va contestar planerament.

—Observant com fan pipí.

—Ah! —Vaig fer jo, convençuda.

Un dia, quan iniciava l'adolescència, vam riure plegades, tot recordant l'escena infantil. A poc a poc, però, ella va anar canviant el seu to festiu per un una mica més seriós i em va dir:

—Ara, la resposta que et donaria seria una altra.

—Quina? —vaig replicar, curiosa.

L'àvia va dubtar uns segons i em va contestar amb una pregunta retòrica:

—Tu estudies llatí, oi?

La meua reacció va ser la d'adoptar un posat díscol que ben bé es podria haver interpretat com: amb què em surts ara?

Tot seguit, obviant el meu gest, continuà:

—Saps d'on ve la paraula *vagina*?

Jo vaig fer que no amb el cap.

Ella, com si m'expliqués un conte de menuda, va continuar:

—Els romans, com a bons soldats, pensaven que l'home naixia amb una espasa i la dona amb una beina (*vagina*) per guardar l'espasa.

Va fer una pausa, s'adonà de la meua pertorbació, però va continuar amb el seu to narratiu normalitzat:

—Per tant, ells, a la teua pregunta infantil, t'haguesin contestat: “Si un nadó neix amb espasa, es diu que és un nen; si té beina, parlem d'una nena.”

—Mai no m'havia parat a pensar què significava *vagina* —vaig contestar, com a tot comentari.

—Doncs, poc hem canviat des del temps dels romans —va fer ella—. Malauradament, hi ha preguntes que no s'han respost de manera universal.

La meua cara de no entendre res, li va fer formular:

—Com, per exemple, si cada espasa ha de trobar la seva beina per ser completa o si li serveix qualsevol.

—Tu què en penses? —vaig tirar pel dret.

Ella em contestà, evasiva:

—Això ho ha de decidir cada persona. El que sí tinc clar és que no ens hem de conformar a ser només beina ni molt menys de qualsevol espasa, perquè n'hi ha que fereixen.

El consell de l'àvia, encara que no el copsés del tot durant molt de temps, em va servir per plantejar-me, en clau soldat romà, totes les possibles relacions espasa-beina.

A la nostra societat, sortosament, ja no li fa vergonya de parlar obertament dels òrgans sexuals i anomenar-los pel seu nom; per tant, no m'hauria d'amoïnar gens pensar què li contestaré a la meua néta si em pregunta “com se sap si un bebè és un nen o una nena?” Hi ha, però, una petita esclatxa que em neguiteja: em servirà la resposta planera que em va donar la meua àvia o bé li hauré de parlar de cromosomes i ADN?

I, quan sigui un esclat hormonal, com reprendrem el tema?

Em sembla que, etimologies a part, abans de trobar la resposta escaient, hauré d'aclarir-me sobre uns quants dubtes:

Continuarà pensant la societat que envolti la meva néta que quan un nadó neix amb espasa es considera nen; que quan neix amb beina, nena, com ho feien els soldats romans?

Hi afegirà a aquesta vessant biològica, la identitat de gènere que respecti si un se sent home o dona o la seva inclinació sexual?

Hi haurà qui ubiqui el sexe al cervell, prop d'on neixen els somnis?

Es continuaran escrivint cartes com les d'Stifax?

Estimat Pere,

Amb aquest estil teu inimitable, tan concís però tan intens alhora, despertes el millor de mi. Estic emocionat! Intueixes d'una ullada coses meves que ningú més no entendria; no agrado a la gent, ho sé, perquè la meva incontinença emocional ho espatlla tot: passo de declamar patètiques frases a insultar, a deixar anar els meus impulsos més baixos, a desfogar-me i alliberar la meva ira per a sentir-me bé, encara que els altres se sentin malament i els vagi esquitxant amb la meva estúpida agressivitat i les meves pròpies misèries.

Diuen que sóc un pou de ciència però ningú no vol saber res de mi. Segur que podria mostrar-me més tendre, però prefereixo manifestar-me esquerp. La meva incapacitat per identificar el component afectiu de les emocions, i, per tant, d'expressar-les verbalment és manifest. Deu ser que les meves carències emocionals es remunten a la regió màgica i llunyana de la meva infància: el concepte de mare com a persona que dóna afecte i comprensió, sense res a canvi, o com algú que proporciona contacte físic sense implicar transacció sexual, m'és aliè.

La meva vida s'ha mogut a ritme de batedora. Tot semblava anunciar que continuaria en la voragine iniciada, fins que et vas interessar per mi. Era un 23 d'abril, ho recordo perfectament, com si una forta sotragada m'hagués sacsejat, em vas tornar a fer aquella pregunta que em formulaves insistentment a totes les converses: Per què et mostres sempre violent? La resposta, sense donar-hi gaires voltes, podria haver estat "perquè sóc un animal que desitja". Efectivament, des de la primera adolescència fins a aquell moment, jo, Stifax, havia estat els meus desigs, font per sempre més de frustració. Ara bé, furgant una mica més, els anys que porto malgastats m'han

ensenyat que tinc un anhel molt per sobre de tots els altres, el més urgent i necessari: percebre que algú, encara que fos una sola persona, aprovés el meu existir, amb tots els seus errors i mancances, és a dir, que algú mostrés cap a mi una mica d'amistat, afecte, amor o tendresa. I la crua realitat és que ningú fins ara no havia pronunciat el meu nom per tal que em sentís al·ludit i implicat; ningú no havia usat adjectius ni pronoms possessius per a fer-me saber que, d'una manera o una altra, formava part de la seva vida, i molt menys, ningú no havia preparat el meu pas per aquest món amb un ferm empedrat de mostres de reconeixement, fent-me saber la meua vàlua, per minsa que sigui, malgrat la meua inclinació sexual. Per això, em sento càlidament bressolat pels llaços del teu diàleg i pressento que he trobat algú amb qui intercanviar tendreses. De sobte, el temps s'ha aturat, ja no em satisfà gens ni mica continuar oficiant un ritu que no em conduïa enlloc: "obtenir el màxim plaer al menor cost possible". Des que et conec he viscut en un núvol de cotó, ja no m'espanta la nit perquè ella m'aporta el teu diàleg, la teva presència, perquè ara miro el cel i sé percebre el gest de complicitat de les estrelles i fins i tot sospito que n'hi ha una que, quan espurneja, em parla de tu. Crec que he viscut tots aquests anys com anestesiats i tu has sabut despertar, d'aquest múscul esquerp del meu cor, els batecs més tendres. Em vaig conformar sempre amb un mal paper en una obra de teatre mediocre, però, si tu n'ets un personatge, vull arribar a ser el protagonista principal.

Dir-te ara que t'estimo és molt més que afirmar que ocupes en el meu cor l'habitació principal, que ho omple tot amb la teva presència, que m'acompanyes en els meus somnis, que et sento com un torrent a punt de desbordar-se, que ets com un salt d'aigua que acaba de brollar entre les roques de la muntanya i es precipita amb vertigen a un abisme terrible però desitjat. Digue'm que et llances amb mi al precipici i jo et prometo lluitar perquè mai no hi hagi un despertar comú sense un somriure en els teus ulls. Ja veus, sóc un neguit, i en la meua incontinença emocional, m'imagino que vaig inventar la nit austral i t'hi vaig posar a tu, un enamorat que no vol que la nit tingui fi, un amant que desitja que l'abraçada no es trenqui i que va saber convèncer als déus perquè l'únic testimoni sigui la d'aquest brollar del petó i de la carícia de la llum plena de màgia de les estrelles.

La veritat és que no sé com contenir, només amb paraules, tanta emoció, tant de sentiment... T'estimo!, t'estimo quan obro els ulls al matí, quan el teu record apareix de sobte en un

semàfor, en les tardes de migdiada, en els capvespres lents..., et vull per rebre la calor del teu somriure i fer-la abraçada, perquè la teva veu enjogassada aixequi onades de carícies en el meu interior, per convertir qualsevol núvol en un cel comú, en núvol d'abraçades... Perdona aquesta narració tan desordenada dels meus sentiments, ja t'he dit que et sento com un torrent i no hi ha mur humà capaç de contenir-lo. Les paraules s'amunteguen a la meua gola incapaces de seguir el ritme trepidant dels meus sentiments, però vull dir-te almenys que en aquests moments sento que el fil d'unió entre les nostres ànimes és tan fort com el que Ariadna va donar a Teseu per sortir del laberint. I temo que sense aquest fil ja em perdria o fins i tot que el minotaure de la vida podria devorar-me... Per finalitzar, només dir-te que el meu desig per a nosaltres és d'una relació sense més obstacles que l'horitzó sempre abastable del mar, que el perfil sempre canviant dels núvols... No vull que falti mai una melodia que acompanyi el teu nom i les meves paraules.
Amb tot el meu amor.

Stifax